

AMBER

ZNAMENIE JEDNOROŽCA

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 3
◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The great book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Lucia Halová, Barbora Kráľová, Linda Magáthová.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Sign of the Unicorn copyright © 1975 by Roger Zelazny
Translation © Lucia Halová, Barbora Kráľová a Linda Magáthová 2018
Illustration © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA TRETIA

Znamenie
jednorožca

I

Nevšímal som si paholkov spýtavý pohľad, keď som zložil svoj hrôzostrašný náklad a odovzdal mu koňa, aby sa oňho postaral. Môj plášť nedokázal celkom skryť, čo je v ňom zabalené; prehodil som si balík cez plece a vykročil k zadnému vchodu do paláca. Peklo si čoskoro vypýta svoju daň.

Obišiel som cvičisko a zamieril k chodníku, ktorý viedol k južnému koncu palácových záhrad, aby som sa vyhol zbytočným zvedavcom. Aj tu ma zrejme niekto uvidí, ale aspoň to nebude také čudné, ako keby som šiel predom, kde je stále plno ľudí. Dofrasa.

A ešte raz dofrasa. Starostí som mal vždy vyše hlavy, no ako sa hovorí, keď sa darí, tak sa darí. Zrejme je to nejaká duchovná forma úrokov z úrokov.

Na odlahlom konci záhrady sa pri fontáne zašívalo pár povaláčov. A medzi kríkmí pri chodníku prechádzala dvojica stráží. Všimli si ma, vymenili si niekoľko slov a odvrátili zrak. Rozumní chlapci.

Som späť sotva týždeň. Takmer nič sa za ten čas nevyriešilo, na amberskom dvore nikto nikomu neverí a vládne tam nepokoj. A navyše táto smrť, čo ešte viac ohrozí krátku a nešťastnú dočasnú vládu Corwina Prvého, teda mňa.

Načim vykonať niečo, čo som mal spraviť, len čo som prišiel. Lenže od začiatku som mal plné ruky práce. Nezaspal som na vavrínoch, len som si určil priority a postupoval podľa nich. No teraz...

Prešiel som cez záhradu a vyšiel z tieňa do šikmých slnečných lúčov. Vystúpil som po širokom točitom schodisku. Keď som vchádzal do paláca, strážnik zaraz zrazil opätky. Zamieril som k zadnému schodisku a potom na druhé poschodie. Napokon na tretie.

Môj brat Random vyšiel zo svojich komnát do chodby.

„Corwin!“ zvolal a skúmavo mi hľadel do tváre. „Čo sa deje? Videl som Ťa z balkóna a...“

„Až za dverami,“ prerušil som ho a ukázal pohľadom do izby. „Musíme sa porozprávať v súkromí. Okamžite.“

Zaváhal, premeriaval si môj uzlík.

„Poďme o dve izby ďalej,“ navrhol. „Dobre? Tu u mňa je Vialla.“

„Iste.“

Viedol ma ďalej, otvoril dvere. Vošiel som do malej miestnosti, pohľad dal vhodné miesto a zhodil telo.

Random sa zadíval na môj náklad.

„Čo s tým mám robiť?“ opýtal sa.

„Vybaľ to a pozri sa.“

Kľakol si a rozhrnul plášť. Znova ho zahalil. „Je po ňom,“ poznamenal. „No a?“

„Nepozrel si sa poriadne,“ napomenul som ho. „Nadvihni mu viečko. Otvor ústa a pozri na zuby. Skontroluj mu chrbyty rúk, má tam ostne. Spočítaj mu kĺby na prstoch. A potom mi povieš.“

Pustil sa do prehliadky. Len čo zbadal ruky, stuhol a prikývol. „Áno,“ prisvedčil, „spomínam si.“

„Tak spomínaj nahlas.“

„Vtedy u Flory...“

„Ja som tam vtedy videl niečo také prvýkrát,“ potvrdil som. „Ale išli po tebe. Doteraz netuším prečo.“

„Máš pravdu,“ odvetil. „Nemal som ti to zatiaľ kedy vysvetliť, nebola vhodná príležitosť. Zvláštne... Ako sa sem dostal tento tu?“

Nevedel som, čo chcem viac – vypáčiť z neho jeho príbeh, alebo mu povedať svoj. Rozhodol som sa pre svoj, lebo bol môj a stal sa práve teraz.

Vzdychol som a zvalil sa do kresla.

„Prišli sme o ďalšieho brata,“ oznámil som mu. „Caine zahynul. Prišiel som neskoro. Tento tu ho zabil. Samozrejme, chcel som ho dostať živého, ale bil sa ako drak. Nemal som veľmi na výber.“

Zahvízdal a sadol si do kresla oproti.

„Chápem,“ hlesol.

Díval som sa mu do tváre. Žeby som videl nenápadný náznak úsmevu, aký sa dral na pery aj mne? Je to celkom možné.

„Nie,“ ozval som sa nekompromisne. „Keby som ho mal na svedomí ja, zariadil by som všetko tak, aby na mňa nepadol ani tieň podozrenia. Hovorím ti, čo sa stalo naozaj.“

„Dobre,“ uznal. „Ale kde je Caine?“

„Pod vrstvou mačiny pri Jednorožcovom háji.“

„To rozhodne vyzerá podozrivo,“ namietol. „Aspoň ostatným to tak bude pripadať.“

Prikývol som.

„Viem, ale musel som zatiaľ nejakú ukryť telo. Nemohol som ho priniesť sem, hneď by ma všetci zasypali otázkami. A na to nemám čas, keď ma v tvojej hlave čakajú dôležité informácie.“

„No dobre,“ vzdal sa. „Neviem, nakoľko sú dôležité, ale sú tvoje. Len ma už toľko nenapínaj. Čo sa vlastne stalo?“

„Práve som sa vrátil z obeda,“ spustil som. „Najedol som sa dolu v prístave s Gérardom. Potom ma Benedict preniesol hore Tromfom. V izbe som našiel odkaz, ktosi mi ho prestrčil popod dvere. Vraj sa mám poobede dostaviť na tajné stretnutie v Jednorožcovom háji, podpísaný Caine.“

„Máš ešte ten odkaz?“

„Áno.“ Vylovil som ho z vrečka a podal mu ho. „Pozri.“

Prezeral si ho a potriasal hlavou.

„Čo ja viem,“ zapochyboval. „Mohlo by to byť jeho písmo, keby to načarbal v chvate, no aj tak si myslím, že nie je.“

Pokrčil som plecami. Zobral som si odkaz späť, preložil som ho vo dvoje a vopchal do vrečka.

„Tak či onak, skúsil som sa s ním spojiť cez Tromf, aby som sa tam nemusel trepať. Nereagoval. Povedal som si, že chce zrejme zostať v utajení, ak je to všetko také hrozne dôležité. Nuž som vysadol na koňa a šiel za ním.“

„Vedel niekto, kam ideš?“

„Ani živá duša. Chcel som trochu prebehnúť koňa, tak som sa hnal tryskom. Nevidel som, čo sa stalo, iba som ho našiel ležať v lese na zemi. Mal podrezané hrdlo a v húštine o kus ďalej sa čosi hmýrilo. Dohnal som tohto tu, skočil naňho, pobili sme sa a musel som ho zabiť. Nepovedal pri tom ani slovo.“

„Si si istý, že máš toho pravého?“

„Čím si tu už môžem byť istý? V každom prípade jeho stopa viedla ku Cainovi. Na šatách mal čerstvú krv.“

„Možno bola jeho vlastná.“

„Prizri sa mu lepšie. Nie je zranený. Zlomil som mu väzy. Okrem toho som si spomenul, kde som už videl niekoho takého, tak som ti ho priniesol. Ale skôr než mi to objasníš, mám ešte jeden usvedčujúci dôkaz.“ Vyťahol som druhý lístoček a podal mu ho. „Toto mal pri sebe. Predpokladám, že to zobral Cainovi.“

Random si prečítal odkaz, prikývol a vrátil mi ho.

„Píšeš Cainovi, aby ste sa tam stretli. Áno, rozumiem. Nemusím azda hovoriť...“

„Nemusíš,“ skočil som mu do reči uprostred vety. „A vyzerá to ako moje písmo, aspoň na prvý pohľad.“

„Čo by sa asi stalo, keby si tam dorazil prvý?“

„Zrejme nič,“ odvetil som. „Očividne som to mal prežiť, aby som vyzeral ako vrah. Chceli nás tam dostať v určenom poradí, a ja som sa asi dosť nehnať, aby som tomu zabránil.“

Prikývol.

„Bolo to naplánované dosť natesno,“ dumal, „takže je za tým niekto odiaľto, priamo z paláca. Nenapadá ti kto?“

Zasmial som sa a načiahol po cigaretu. Zapálil som si a znova som sa zachechtal.

„Ja som sa len teraz vrátil. Zato ty si tu celý čas,“ neodpustil som si. „Komu teraz najviac ležím v žalúdku?“

„To je dosť trápna otázka, Corwin,“ odbil ma. „Každý proti tebe niečo má. Za iných okolností by som hneď obvinil Juliana, ale v tomto prípade to nesedí.“

„Prečo nie?“

„S Cainom si rozumeli. Už dlhé roky si navzájom kryli chrbát, stále boli spolu. Boli si blízki. Julian je chladný a úzkoprsý, rovnako zákerný ako vždy. No ak mal niekoho rád, tak Caina. Som presvedčený, že by ho nezaobil, ani aby ti takto zavaril. Okrem toho, keby mu šlo naozaj iba o to, mal kopu iných možností.“

Vzdychol som si.

„Kto bude ďalší?“

„Neviem. Vážne neviem.“

„Chápem. Čo myslíš, ako budú na to reagovať ľudia?“

„Si v keli, Corwin. Všetci budú presvedčení, že ho máš na svedomí ty, hovor si, čo chceš.“

Kývol som na telo. Random pokrútil hlavou.

„Tamtoho chudáka si pokojne mohol vytiahnuť z Tieňa a zvaliť to naňho.“

„Ja viem,“ uznal som. „Zvláštne, vrátil som sa do Amberu v tom najlepšom čase, aby som sa úspešne presadil.“

„V ideálnom čase,“ súhlasil Random. „Ani si nemusel zabiť Erica, aby si získal, čo chceš. Tomu vravím šťastie.“

„Hej. A predsa nie je tajomstvom, že som sem prišiel práve preto, a je len otázkou času, kedy moje vojsko – cudzie, špeciálne vyzbrojené, ktoré som priviedol sem – začne ľudí vážne znepokojovať. Doteraz ma od toho uchránila iba hrozba zvonka. Navyše musím čeliť obvineniam, že som sa dopustil kadejakých prečinov, predtým ako som sa vrátil – napríklad že som zavraždil Benedictových sluhov. A teraz toto...“

„Áno,“ odvetil Random, „čakal som to, len čo si mi o tom povedal. Keď

ste pred rokmi s Bleysom zaútočili na Amber, odviezol Gérard svoju časť flotily, aby ste mali voľnú cestu. Na druhej strane Caine vás so svojimi loďami napadol a rozohnal. Predpokladám, že keď je teraz po Cainovi, poveríš velením celej flotily Gérarda.“

„Koho iného? On jediný sa na to hodí.“

„Aj tak...“

„Aj tak. Máš pravdu. Keby som chcel niekoho zabiť, aby som si upevnil vlastné postavenie, Caine by bol logická voľba. To je krutá pravda.“

„Ako sa chceš z tohto dostať?“

„Poviem všetkým, čo sa stalo, a skúsím vypátrať, kto to má na svedomí. Máš azda lepší nápad?“

„Rozmýšľam, ako by som ti mohol poskytnúť alibi. Ale nič hodnoverné mi nenapadá.“

Zavrtel som hlavou.

„Sme si priveľmi blízki. Aj keby to znelo uveriteľne, dosiahli by sme presný opak.“

„Premýšľal si aj nad priznaním?“

„Áno, ibaže nemôžem tvrdiť, že som sa len bránil. Mal podrezané hrdlo, takže ho niekto musel prekvapiť. Nebudem nafukovať nepodložené dôkazy, napríklad že chystal nejaký podraz, a potom tvrdiť, že som to spravil pre dobro Amberu, nemám na to žalúdok. Rozhodne odmietam brať na seba takto hlúpo vinu. Len by som si pohoršil.“

„Ale získal by si povest' drsného chlapa.“

„Na moje plány by bol imidž drsného chlapa nafigu. To neprichádza do úvahy.“

„No ale tým sme vyčerpali všetky možnosti, teda skoro.“

„Čo myslíš tým – skoro?“

Prizmúrenými očami si skúmal necht na ľavom palci.

„Ja by som povedal, že keby si sa chcel niekoho zbaviť, máš ideálnu príležitosť.“

Kým som to zvažoval, dofajčil som cigaretu.

„Povedzme,“ uznal som, „ale v tejto chvíli nemám bratov nazvyš. Dokonca aj Julian sa mi môže zísť. Hoci ten mi do plánov zapadá najmenej.“

„Nemusí to byť niekto z rodiny,“ vysvetlil. „Okolo máš plno urodzených Amberčanov, ktorí by mohli mať motív. Napríklad taký sir Reginald...“

„Zabudni na to, Random. Nejdem sa nikoho zbavovať.“

„Ako chceš, ale v tom prípade som svoje mozgové bunky vyčerpал.“

„Dúfam, že nie aj tie, v ktorých máš pamäť.“

„Jasné, chápem.“

Vzdychol si. Ponaťahoval sa. Vstal, prekročil telo na zemi a podšiel k oknu. Odtiahol závesy a chvíľu sa díval von.

„Tak dobre,“ vzdychol. „Je to dlhý príbeh...“

A dal sa spomínať nahlas.

2

Hoci ľudia majú zväčša najradšej sex, u každého sa nájde aj kopa iných obľúbených kratochvíľ. Napríklad ja, môj milý Corwin, hrám rád na bicie, lietam a milujem hazard – v akomkoľvek poradí. No, lietanie je asi predsa len trochu iná liga – vo vetroňoch, balónoch a podobne –, ale všetko záleží na nálade, chápeš. Keby si sa ma opýtal inokedy, bude pre mňa najzasa niečo iné. Podľa toho, na čo by som mal v tej chvíli najväčšiu chuť.

No nič, pred pár rokmi som bol tu v Amberi. Len tak, nemal som žiadne konkrétne plány. Jednoducho som zaskočil na návštevu a všetkým som liezol na nervy. Vtedy tu bol ešte otec, a keď som si všimol, že zasa začína byť namosúrený, povedal som si, že je najvyšší čas trochu sa prejsť. Čím ďalej, tým lepšie. Pochopil som už totiž, že čím som ďalej, tým ma má radšej. Na rozlúčku mi daroval parádny jazdecký bičík, zrejme aby sa čo najrýchlejšie vrátili vzájomné sympatie. Bol to veľmi pekný bičík – vykladaný striebrom, pekne vypracovaný a dobre som ho využil. Rozhodol som sa vyhľadať zákutie Tieňa, kde by som naplnil všetky svoje prosté potešenia.

Bola to dlhá cesta – nebudem ťa nudiť podrobnosťami – a dostal som sa dosť ďaleko od Amberu, ale tak to už býva. Tentoraz som nehľadal miesto, kde by som bol výnimočne dôležitý. Dôležitosť človeka rýchlo omrzí alebo unaví, podľa toho, koľko zodpovednosti so sebou prináša. Ja som chcel byť nikto a len sa baviť.

Texorami bolo rozľahlé prístavné mesto so sparnými dňami a dlhými nocami, kde hrala dobrá hudba, od rána do večera sa oddávalo hazardu, na svitaní sa vždy niekto pobil a popritom sa ešte kadečo zomlelo. A viali tam úžasné vzdušné prúdy. Mal som červený vetroň, na ňom som každých pár dní brázdil oblohu. Ech, to bol život! Hrával som na bicie v pajzli pri rieke, kde sa steny potili skoro tak ako štamgasti a dym sa tam dal krájať. Keď som dobnovoal, vrhol som sa do ďalšej akcie, zvyčajne s nejakou ženskou alebo partičkou kartárov. A tak som prežil noc. Dofrasa s Ericom! Teraz som si spomenul... Raz ma obvinil, že podvádžam v kartách, to si vedel? A pritom karty sú asi jediné, v čom nikdy nepodvádžam. Karty beriem veľmi vážne. Hrám dobre a mám aj šťastie. Eric je presný opak. Jemu totiž ide toľko vecí, že sotva dokáže prehltnúť, keď sú iní v nie-

čom lepší ako on. Ak si ho v hocičom porazil, podľa neho si určite podvádza. Raz večer sa preto strhla škaredá hádka a mohla dopadnúť zle, keby sa do nej nezamiešali Gérard s Cainom. Toto musím Cainovi uznať. Vtedy sa ma zastal, chudák... Blbá smrť, čo? Podrezané hrdlo... No nič, bol som v Texorami, robil som muziku, obháňal ženské, vyhrával v kartách a predvádzal sa na oblohe. Mali tam palmy a popínavé kvety, čo kvitli iba v noci. Typické prístavné vône – koreniny, káva, smola, soľ, veď to poznáš. Šľachta, kupci, nádenníci – zvyčajná sorta ľudí. Stále sa tam premieľali námorníci a pocestní. A takí ako ja, čo žili trochu na okraji. V Texorami som strávil dva spokojné roky. Naozaj. S ostatnými som nebol veľmi v kontakte. Občas sme si cez Tromfy vymenili pozdravy ako z pohľadnice, ale inak nič. Amber som celkom pustil z hlavy. Všetko sa zmenilo raz v noci, keď som tam sedel s full housom v ruke a chlapík oproti mne sa snažil zistiť, či blafujem.

Vtom sa mi prihovoril kárový dolník.

Hej, presne vtedy sa to celé začalo. Bol som v akomsi zvláštnom rozpolžení, odohral som niekoľko skvelých čísel za bubnami a zmocnila sa ma mierna eufória. Ale zároveň som bol dosť vyčerpaný, celý deň som lieťal a pár nocí som sa veľmi nevyspal. Povedal som si, že mi trochu preskočilo, preto sa mi karty, akékoľvek karty, spojili s našimi Tromfmi a prebehlo spojenie. Obyčajne nás takéto volanie zastihne s prázdnyimi rukami, pravda, ak nevoláme my. Alebo možno moje podvedomie – vtedy si robilo, čo chcelo – jednoducho zo zvyku využilo tradičné rekvizity. No neskôr som sa tomu musel čudovať. Vážne netuším, čo to malo znamenať.

Dolník ma oslovil: „Random.“ Potom sa jeho tvár rozmazala a povedal: „Pomôž mi.“ Začínal som tušiť, kto by to mohol byť, ale len matne. Spojenie bolo veľmi slabé. Náhle sa tvár znova zmenila a uvidel som, že som mal pravdu. Bol to Brand. Vyzeral príšerne, navyše akoby bol k niečomu pripútaný či priviazaný. „Pomôž mi,“ zopakoval.

„Tu som,“ odpovedal som. „Čo sa deje?“

„... uväznený,“ počul som iba, viac som nerozumel.

„Kde?“ chcel som vedieť.

Len zavrtel hlavou.

„Nemôžem ťa preniesť,“ vysvetlil mi. „Nemám Tromf ani silu. Budeš musieť prísť po svojich...“

Nevyzvedal som, ako sa so mnou spojil bez Tromfu. Najdôležitejšie bolo zistiť, kde sa nachádza. Opýtal som sa, ako ho nájdem.

„Pozorne sa pozeraj,“ odvetil. „Všetko si zapamätaj. Viackrát ti to asi nebudem môcť ukázať. Nezabudni si zbraň...“

Potom som uvidel krajinu – za jeho plecom, cez okno, ponad cimburie,

neviem. Bolo to ďaleko od Amberu, niekde, kde už tiene šalejú. Ďalej, než som bol ochotný ísť. Bolo to tam drsné, farby sa nepretržite menili. Ohnivé. Deň bez slnka na oblohe. Skaly sa vznášali nad krajinou ako plachetnice. Brand bol v akejsi veži, jedinom stabilnom bode tej rozlietanej scenérie. To všetko si pamätám. A spomínam si aj na čosi ovinuté okolo základne veže. Čosi žiarivé. Dúhové. Čosi, čo to tam strážilo – také jagavé, že som nevedel rozoznať obrysy ani rozmery. A nato všetko zmizlo. V zlomku sekundy. Bol som späť, upieral som zrak na kárového dolníka a chlapík oproti mne nevedel, či sa má naštváť, že ho ignorujem, alebo sa báť, že mi prišlo zle.

Zavrel som tým, čo som mal na ruke, a šiel som domov. Natiahol som sa na posteli, zapálil si a dumať. Brand bol v Amberi, keď som odchádzal. No keď som sa naňho neskôr vypytoval, nikto o ňom nič nevedel. Mal vtedy svoje melancholické obdobie, náhle ho však prešlo a odcválal. A potom sa odmlčal. Neposielal správy. Neodpovedal, nikoho nekontaktoval.

Skúšal som prísť tomu na koreň. Brand je inteligentný, veľmi inteligentný. Zrejme najbystrejšia hlavička v rodine. Mal ťažkosti a zavolať mne. Hrdinské typy sú skôr Eric a Gérard, tí by uvítali takéto dobrodružstvo. Caine by sa na to dal zo zvedavosti. Julian zasa preto, aby vyzeral lepšie než my ostatní a získal dobré body u otca. Alebo Brand mohol rovno zavolať otca, to by bolo najľahšie. Otec by s tým určite niečo urobil. Ale zavolať mňa. Prečo?

Tak mi došlo, že za jeho neutešenú situáciu asi môžu naši bratia – jeden alebo aj viacerí. Napríklad ak ho otec začal uprednostňovať... Nuž, veď to poznáš. Zbaviť sa favorita. A keby bol zavolať otcovi, vyzeral by ako slaboch.

Preto som odolal pokušeniu ihneď zháňať posily. Spojil sa so mnou a napadlo mi, že ak o tom v Amberi čo len muknem, spravia s ním krátky proces. Dobré. Čo by som z toho mohol mať ja?

Ak ide o nástupníctvo a naozaj sa dostal do otcovej priazne, asi by nebolo zlé, keby si pamätal, že som mu pomohol. A ak nie... Možností bolo neúrekom... Cestou domov mohol naraziť na niečo, o čom by nezaškodilo vedieť viac. Okrem toho ma zaujímalo, ako dokázal nadviazať kontakt bez Tromfov. Takže som sa na to podujal hlavne zo zvedavosti, preto som ho chcel zachrániť.

Oprášil som vlastné Tromfy a skúsil som ho zastihnúť. Ako si si isto domyslel, neúspešne. Poriadne som sa na to vyspal a ráno som to skúsil znova. Opäť nič. Dobré, povedal som si, načo čakať.

Vyleštil som meč, dosýta sa najedol a obliekol si obnosené handry. Zo-

bral som si aj tmavé polaroidové okuliare. Netušil som, či tam budú fungovať, ale potvora, čo ho strážila, bola príšerne žiarivá a nikdy nezaškodí mať so sebou extra výbavu. Pre každý prípad som si pribalil aj pištoľ, hoci som tušil, že mi bude nanič, a mal som pravdu. Ale ako sa vraví, kým ne-skúsiš, nevieš.

Rozlúčil som sa iba s jedným bubeníkom, dal som mu svoje nástroje, skôr ako som odišiel. Vedel som, že sa o ne dobre postará.

Potom som šiel do hangára, prichystal vetroň, vzlietol a chytil priaznivý prúd. Zdal sa mi to dobrý nápad.

Neviem, či si niekedy plachtil cez Tieň, ale... Nie? Tak teda, zamieril som nad more, až kým zo zeme neostali iba nejasné kontúry na obzore. Podo mnou len kobaltovomodrá voda, ktorá sa vzdúvala a vystrekovala jagavú penu. Vietor sa obrátil. Otočil som sa. Pretekal som sa s vlnami k brehu pod tmavnúcou oblohou. Texorami bolo preč, vrátil som sa k ústiu rieky, kde boli len nekonečné močariská. Niesol som sa na prúdoch ďalej na pevninu, križoval som rieku ponad nové zákruty a slučky, čo sa na nej objavili. Zmizli móla, cesty, doprava. Stromy rástli dovysoka.

Na západe sa kopili ružové, perleťové a žlté oblaky. Slnko prechádzalo z oranžovej a červenej do žltej. Krútiš hlavou? Slnko je cena za mestá, chápeš. Keď sa ponáhľam, vyľudňujem, alebo chodím živelnou cestou. V takej výške by ma ľudské výtvyry rozptyľovali. Vtedy je pre mňa najdôležitejšie tieňovanie a štruktúra. Preto som hovoril, že vzdušná cesta je dosť odlišná.

Dal som sa unášať na západ, až kým lesy neustúpili zeleným lánom, ktoré sa rozptyľovali, menili sa na hnedé, okrové, žlté. Všetko bolo slabé a nestále, škvrnité. Za to som zaplatil búrkou. Vyhýbal som sa jej, ako sa dalo, ale zanedlho sa okolo mňa blýskalo, až som sa zľakol, že také náporý môj vetroň nezvládne. Hneď som trochu ubral, ale výsledkom bolo len viac zelene. V každom prípade, z búrky som vybrádoval a za chrptom mi svietilo jasné žlté slnko. Po chvíli som mal znova pod sebou nehostinnú rozľahlú púšť.

Slnko sa scvrklo, zahalili ho dlhé chmáry a postupne ho vygumovali. Touto skratkou som sa dostal tak ďaleko od Amberu, ako som už dávno nebol.

Slnko zmizlo, svetlo však zostalo rovnako jasné, len akési strašidelné, bez smeru. Klamalo zrak, narúšalo perspektívu. Spustil som sa nižšie, ale už som nemal taký rozhľad. Onedlho som zbadal veľké skaliská, snažil som sa dopracovať k tvarom, čo som si zapamätal. Postupne sa predo mnou vynárali.

V takýchto podmienkach som ľahšie dosiahol plynulý prechod, ale fyzicky ma vyvádžali z miery. Aj vetroň sa mi ťažšie ovládal. Dostal som sa

nižšie, ako som myslel, a len-len že som nenarazil do skaly. Konečne som uvidel stúpajúci dym, plamene tancovali, ako som si ich pamätal – nebol v tom žiadny rytmus či poriadok, iba sa zjavili raz tu, raz tam, vyšľahli z pukliny, diery či jaskyne. Farby začali bláznieť, presne ako som si vybavoval z toho krátkého kontaktu. A zrazu sa pohli samy skaly – vznášali sa, plávali okolo ako lode bez kormidla na mieste, kde sa žmýka dúha.

Vtedy vzdušné prúdy zošaleli. Jeden stúpavý prúd za druhým vyrážali nahor ako gejzíry, odolával som im, ako sa len dalo, ale v tej výške som sa dlho neudržel. Vystúpil som o kus vyššie, na chvíľu som všetko pustil z hlavy, najprv som musel vyrovnať vetroň. Keď som sa znova spustil nižšie, akoby som sledoval voľnú regatu čiernych ľadovcov. Skaly sa prehánali v priestore, narážali do seba, odrážali sa, plávali cez voľné plochy, tancovali pomedzi zhluky. Hádzalo ma zboka nabok, musel som klesnúť, znova stúpnuť a zistil som, že mi povolila podpera. Naposledy som pošuchol tiene a znova sa rozhladol. V diaľke sa zjavila veža, v jej základoch si hovel čosi žiarivejšie než ľad či vyleštený hliník.

To zariadil ten posledný štuchanec. Len čo som si toto uvedomil, zahryzol sa do mňa nepríjemný vietor. Roztrhlo sa mi niekoľko popruhov a rútil som sa nadol ako po vodopáde. Zdvihol som predok, sklonil ho prudko nadol, zbadal som, kam mierim, a v poslednej chvíli som vyskočil. Úbohý vetroň zdemoloval monolit, čo práve plával okolo. To ma mrzelo viac ako všetky odreniny, škrabance a opuchy, ktoré som pritom utržil.

Potom som už musel konať rýchlo, lebo sa mi hnal v ústrety kopec. Obaja sme sa uhli, chvalabohu, každý inam. Nemal som potuchy, čo poháňa tie balvaniská, najprv som v ich pohybe nevidel nijaký systém. Zem pod nohami bola teplá až žeravá, dymilo sa z nej a občas vyšľahol plameň, z nespočetných dier stúpali smradľavé výpary. Hnal som sa k veži, samozrejme, dosť chaoticky.

Cesta tam mi trvala dosť dlho. Nevedel som ako dlho, nesledoval som čas, ale začínal som objavovať isté zvláštne pravidelnosti. Po prvé, veľké balvany sa pohybovali rýchlejšie než malé. Po druhé, očividne krúžili okolo seba – jedny obežné dráhy boli v druhých, väčšie telesá obiehali okolo menších, ani na chvíľku nezastali. Prvotným hýbateľom bola asi nejaká smietka alebo jediná molekula. Nemal som čas ani chuť hľadať stredobod. Keď som však na to prišiel, vedel som celkom slušne odhadnúť, kedy sa ktoré zrazia.

Tak Childe Random k temnej veži prichodil, veru hej, v jednej ruke pištoľ, v druhej meč. Na krku mi viseli okuliare. V tom dyme a čudnom osvetlení som si ich chcel nasadiť, až keď to bude naozaj nevyhnutné.

Všimol som si, že skaly sa, ktovieprečo, vyhýbajú veži. Zdalo sa, že stojí

na kopci, ale ako som sa k nej blížil, zistil som, že to skôr skaly vyhĺbili obrovskú kotlinu. Z tohto uhla som však nevedel, či stojí na ostrove, alebo na výbežku pevniny.

Uháňal som cez dym a kamenie, vyhýbal som sa plameňom, čo náhle vyskakovali z puklín a dier. Konečne som sa vyškríbal hore svahom a dostal sa spomedzi skál. Niekoľko minút som sa ani nepohol, držal som sa tak, aby ma nebolo z veže vidieť. Skontroloval som si zbrane, vydýchal sa a nasadil si okuliare. Potom som vyšiel nahor a prikrčil sa.

Áno, slnečné okuliare tam fungovali. A áno, potvora tam už čakala.

Zľakol som sa, no svojím spôsobom bola fascinujúca. Hrubé hadie telo ani širočizný kmeň, hlavu ako obrovské kladivo, vpredu zúženú do papule. Bledozelené oči. Bola číra ani sklo, iba slabulinké tenučké čiary naznačovali šupiny. Ak jej niečo kolovalo v žilách, očividne to bolo takisto číre. Bolo cez ňu vidieť, presvitali jej vnútorné orgány, vyzerali ako utkané z hmly. Človek by sa dal ľahko uniesť sledovaním, ako tá potvora funguje. Ba mala aj hustú hrivu, akési sklené štetiny okolo hlavy a hrdla. Keď ma zbadala, pohla sa, zdvihla hlavu a natiahla sa dopredu. Hýbala sa ako oživená voda, ako rieka bez brehov. Keď som jej uvidel do žalúdka, až mi zabehlo. Mala tam nestráveného človeka.

Zdvihol som pištoľ, namieril jej na oko a stlačil spúšť.

Ako som už vravel, pištoľ mi tam bola nanič. Odhodil som ju, odskočil doľava a vrhol som sa na potvoru z jej pravej strany. S mečom v ruke som jej zaútočil na oko.

Sám vieš, ako ťažko sa zabíjajú plazy. Rozhodol som sa, že ju najskôr oslepím a vyrežem jej jazyk. Potom, keďže som oveľa svižnejší ako ona, určite sa mi podarí zasadiť jej pár dobre mierených úderov za hlavu, až jej ju zotnem. Nech sa zvíja a uzlí, až bude po nej. A dúfal som tiež, že bude pomalá, keď ešte trávi svoju obeť.

Lenže ak bola vtedy spomalená, chvalabohu, že som neprišiel skôr. Odťahla hlavu spod môjho meča a chňapla po mne ponad ostrie, skôr než som stihol nadobudnúť rovnováhu. Papulou sa mi obšuchla o hrudník – akoby ma tresli kováčskym kladivom. Spadol som.

Odkotúľal som sa z jej dosahu až na samý okraj valu. Tam som sa zastavil, no potvora sa už priplazila bližšie, preniesla masu tela ku mne, zastala a zdvihla hlavu dobré štyri metre nado mňa.

Napríklad Gérard by presne vtedy zaútočil. Vyrzil by vpred so svojím mohutným mečiskom a rozťal by tú obludu vo dvoje. Tá by sa potom naňho zvalila a utŕžil by zopár modrín. Azda by mu aj rozbila nos. Benedict by ju zasa trafil do oka. Strčil by si jej očné gule do vreciek, s hlavou by si zahral futbal a popritom by v duchu dával dokopy nejakú poznámku pre Clause-

witza. Lenže tí dvaja sú rodení hrdinovia. Ja som sa len krčil s mečom v oboch rukách namiereným dohora, s lakťami opretými o boky a odťahoval som hlavu čo najďalej od nej. Mal som sto chutí zabalit' to a zdrhnúť. No bolo mi jasné, že v tom prípade by ma tá hlava rozpučila ako slivku.

Z veže sa ozval krik, takže ma už zbadali, ale nemienil som sa obzerať okolo seba. Začal som tú potvoru preklínať. Nech už udrie a mám to za sebou tak či onak.

Keď sa konečne pohla, prestúpil som z nohy na nohu, natočil sa a švihol čepelou.

Z toho úderu mi brnela celá ľavá strana, mal som pocit, akoby som sa zaboril skoro pol metra do zeme. Nevedno ako sa mi podarilo udržať na nohách. Všetko som dokonale zvládol. Manéver prebehol presne tak, ako som dúfal.

Iba potvora nerobila, čo mala. Nezvįjala sa v smrteľných krčoch.

Popravde sa znova dvíhala.

Aj s mojím mečom v tele. Z ľavého oka jej trčala rukoväť, ostrie jej vytrčalo zo zátylka ako ďalší osten' v hrive. Nuž, útočný oddiel skončil.

Z otvoru v základni veže pomaly a ostražito vychádzali nejaké postavy. Boli ozbrojené a škaredé, mal som dojem, že nebudú na mojej strane.

No nič. Viem, kedy zložiť karty a dúfať, že nabudúce mi rozdadajú lepšie.

„Brand!“ zakričal som. „To som ja, Random! Nedostanem sa k tebe! Prepáč!“

Zvrtol som sa, rozbehol a zoskočil z okraja do priestoru, kde sa tak znepekujúco premávali skaly. Napadlo mi, či to bol najlepší čas na zoskok.

Ako to už býva, odpoveď bola áno aj nie.

Normálne by som takto neskočil, ale čo už. Dopadol som na zem živý, ale inak žiadna sláva. Bol som otrasený a sprvu sa mi zdalo, že som si zlomil členok.

Prebral ma až šuchot, čo sa ozval odkiaľsi sponad mňa a vržďanie štrku vôkol. Keď som si napravil okuliare a pozrel hore, uvidel som, že potvora zliezla za mnou, aby ma dorazila. Vlnivo sa plazila dolu svahom, časť okolo hlavy jej stmavla a zahmlila sa, ako som ju hore načal.

Posadil som sa. Kľakol som si. Skúsil som sa postaviť, pre členok som nemohol. Na dosah nič, čo by sa dalo použiť ako barla. No dobre. Tak som sa plazil preč. Čo iné mi ostávalo? Len odliezť čo najďalej a pritom rozmýšľať na plné obrátky.

Zachrániť ma mohla skala, nejaká menšia a pomalšia, veľká asi ako doďávka. Kým sa ku mne jedna blížila, svetlo mi, že ak sa mi podarí na ňu dostať, zoberie ma preč. Možno na nej budem v bezpečí. Zdalo sa, že najviac sa zrážajú masívne skaliská.

Na to som myslel, zatiaľ čo som sledoval veľké balvany krúžiace okolo mojej skaly, odhadoval ich dráhu a rýchlosť, snažil som sa predpovedať pohyb celej sústavy, pripravoval som sa na správnu chvíľu a zbieral som sily. Sluchom som sledoval postup potvory, počul som výkriky strážcov na okraji zrúzy, uvažoval som, či na mňa tamhore uzavreli stávky a aké asi budú.

Vo vhodnej chvíli som vyrazil. Poľahky som sa vyhol prvému veľkému balvanu a počkal som, kým ku mne dorazí ďalší. Riskol som to a poslednému som skrížil cestu. Nemal som iné východisko, ak som to chcel stihnúť.

Dostal som sa na správne miesto v správnej chvíli a zachytil som sa skaly, presne ako som si naplánoval. Zo šesť metrov ma ťahala so sebou, kým sa mi podarilo zdvihnúť zo zeme. Vytiahol som sa na hrboľatý vrchol skaly, rozvalil som sa tam a obzrel dozadu.

Bolo to o chlp. Potvora ma sledovala, nespúšťala zdravé oko z veľkých skál krúžiacich naokolo.

Zhora som počul jej sklamané kvílenie. Strážcovia sa pustili dolu sva-hom a bliakali na ňu, zrejme ju povzbudzovali. Ja som si zatiaľ masíroval členok a snažil som sa uvoľniť. Potvora sa nevzdávala, vybrala sa za prvou skalou, čo k nej priletela.

Ako ďaleko sa mi podarí presunúť v Tieni, kým ma dobehne? Ktohovie. Všetko tu bolo v pohybe, menila sa štruktúra.

Potvora čakala za druhou skalou, preplazila sa poza ňu, bola mi za pä-tami. *Tieň, Tieň na krídlach...*

Strážcovia už boli takmer pri zrúze. Potvora čakala, kedy bude môcť prejsť okolo skaly, čo obiehala po vnútornej dráhe. Bolo mi jasné, že sa vie vytiahnuť dosť vysoko, aby ma zmietla z môjho bidla. *Zabi potvoru a zažeň strach!*

Ako som sa vrtel a kĺzal vzduchom, zachytil som matériu Tieňa, ponoril sa do nej, pracoval som so štruktúrou od novej cez pravdepodobnú až po hmatateľnú, cítil som, že sa formuje, v pravej chvíli som do nej štu-chol...

Pochopiteľne, balvan sa objavil na tej strane potvory, kde som ju oslepil. Obrovitánsky sa rútil ako neovládateľný kamión...

Ešte elegantnejšie by bolo, keby potvoru rozdrvili dva balvany medzi sebou. Ale na také predvádzanie som nemal čas. Skala ju zrazila, a už sa zvíjala medzi uháňajúcimi balvanmi.

Odzrazu sa však rozdrvené telo nevysvetliteľne zdvihlo a skrúcalo k ob-lohe. Stúpalo, unášal ho vietor, zmenšovalo sa a zmenšovalo, až celkom zmizlo.